

Olympiërs hebben de draad weer opgepakt

Sanne Wevers en Eythora Thorsdottir zagen we al terug op het EK. De rest van het olympische team liet zich na Rio niet meer zien op de wedstrijdvloer. Céline van Gerner, Lieke Wevers en Vera van Pol namen, al dan niet noodgedwongen, een pauze. Maar ook zij zijn nog niet klaar met de turnsport. Vera deed onlangs mee aan de Universiade, Lieke gaat voor het WK en Céline liet onlangs weten vanaf deze maand weer in de turnhal te gaan trainen. Zij richt zich in eerste instantie op het EK van volgend jaar.

TEKST: TESSA DE WEKKER

FOTOGRAFIE: IRIS VAN DEN BROEK

‘Spannend’, zegt Lieke Wevers over haar eerste wedstrijden in ruim een jaar. Ze deed mee aan de kwalificaties en is ook geselecteerd voor het WK, volgende maand in Montreal. ‘Rio is ruim een jaar geleden. Maar soms lijkt het nog zo dichtbij.’ De eerste paar maanden na de Spelen leefde Lieke, samen met zus Sanne,

in een “gekkenhuis”. Media-optredens, gala’s, fotoshoots en tig andere leuke dingen kwamen voorbij. Voor serieus turnen was even geen plaats. Niet in de drukke agenda van de Oldenzaalse, maar ook niet in haar hoofd en lijf. ‘Ik was heel moe, mentaal en fysiek’, vertelt ze nu. ‘Ik droomde al van de Olympische Spelen sinds ik

vijf jaar was. De weg er naartoe was lang. Alles stond in het teken van Rio. En dan opeens is je droom uitgekomen. Dat voelde heel gek. Moest ik nu een nieuwe droom verzinnen? Maar dat kan niet zomaar. Zo’n droom verzin je niet even.’ Na een paar maanden in een achtbaan te hebben geleefd, wilde Lieke de trainingen

in januari weer oppakken. ‘Ik wilde de knop weer omzetten. Maar de start van het jaar begon met 3 weken ziek zijn.’ Eind januari vertrok ze met de familie op trainingsstage naar Australië. Ze zou met Sanne, trainer Vincent en moeder Gemma clinics geven en zelf hard trainen om weer in het ritme te komen. Maar dat lukte niet. ‘Ik had totaal geen energie.’ Waar het Sanne op het oog eenvoudig lukte de draad weer op te pakken en zelfs mee te doen aan de wereldbekerwedstrijd in Melbourne begin dit jaar, vond Lieke het heilige vuur niet. ‘Mijn lontje was op. Ik kon het gevoel niet aanspreken. Het was er gewoon niet.’

Ze baalde daar enorm van. ‘Ik was onrustig en streng voor mezelf. Ik kon niet goed accepteren dat ik het trainen niet kon opbrengen. Ik had voor mijn gevoel lang genoeg pauze genomen. Ik kan niet zo goed niets doen en wachten.’

Toch zat er niets anders op voor Lieke, want trainen terwijl je er niet klaar voor bent, is nog een slechter idee. In Australië bezocht ze mooie plekken. En toen de rest van de familie terugging naar Nederland in voorbereiding op het EK, reisde Lieke naar Nieuw-Zeeland. Ze koos er voor om een reis

te maken en verschillende clubs in het turnen op te zoeken. ‘Ik kon op een andere manier nieuwe ervaringen op doen, aan mijn fitheid werken en ook nog de mooie plekken van het land ontdekken. Ik hou van reizen. Een andere omgeving inspireert me. Maar ik wilde niet de toerist uithangen. Ik wilde fit blijven, en daarnaast ook mijn ervaringen in het turnen kunnen delen met de mensen die ik opzocht.’

“Ik droomde al van de Olympische Spelen sinds ik vijf jaar was.”

Het trainen werd langzaam maar zeker een steeds belangrijker onderdeel van haar reisleven. Zeker toen ze doorreisde naar Taiwan en Japan. Daar trainde ze met een goede Japanse coach (Sadao Hamada) en het nationale mannenteam van Taiwan. ‘Vooral Japan was heel vet. Ik realiseerde me dat daar de volgende Spelen worden gehouden. Het prikkelde me om toch over Tokio 2020 te gaan dromen. Ik trainde met olympisch kampioenen en raakte heel erg geïnspireerd door hun werkwijze en manier van turnen.’ Terug in Nederland, vlak voor het EK, pakte Lieke haar oude leventje weer op. Het WK werd haar nieuwe doel. De meerkamp bleek nog een brug te ver, maar ze wilde graag voor balk en vloer gaan. ‘Helaas kreeg ik een voetblessure, waardoor ik vloer voorlopig moest laten gaan. Maar op balk wilde ik me plaatsen voor het WK. Ik had nog niet de routine als voor Rio, ook omdat er door de veranderingen in de code een nieuwe oefening moest komen. Ik heb hard gewerkt aan nieuwe verbindingen. Balk heeft veel uren nodig, dus het is eerst weer een lange tijd van alleen maar investeren. Ik merkte gelukkig wel dat het werk zich langzaam aan weer terugbetaalde.’ Met als resultaat

dus een plaats in het WK-team voor Montreal samen met zus Sanne, Tisha Volleman en Eythora Thorsdottir. Na het WK wil Lieke de meerkamp weer oppakken. Dat vindt ze leuk, hoewel het zwaar zal zijn. ‘Het is ook nodig voor het team. Het is de enige kans dat Sanne en ik samen in het team kunnen komen.’ Inmiddels denkt Lieke ook alweer verder vooruit, aan Tokio in 2020. ‘Ik wil altijd een stip op de horizon hebben. Als je een droom op lange termijn hebt, dan kun je doelen op de kortere termijn daarop afstemmen.’ Echt getwijfeld of ze ooit nog zou turnen na Rio heeft Lieke niet. ‘Ik wist dat ik er nog niet klaar mee was. Ik ben wel bang geweest dat ik de energie niet meer zou vinden. Want die was lange tijd ver te zoeken. Constant bleef ik wel hoop houden dat die weer terug zou komen. Want mijn passie voor de sport is nooit verdwenen, en ik zie altijd mogelijkheden naar beter en verder.’

LIEKE WEVERS
EN VERA POL

5

VERA VAN POL

Voor Vera van Pol zag het jaar na Rio er heel anders uit. Voor haar geen pauze. Amper vijf dagen was ze terug in Nederland of ze begon al aan de introductie van haar nieuwe studie Voeding en Diëtik. En paar weken later startte ze ook weer met trainen bij Turnz in Amsterdam. Daarover had ze geen moment getwijfeld. ‘Maar na een paar weken werd het me veel te veel. Achteraf gezien ben ik met alles veel te vroeg weer begonnen. Ik had beter echt even rust kunnen nemen.’ Vera dacht goed na over wat ze wilde. Stoppen met turnen, of toch doorgaan? In december was ze eruit. Ze wilde weer turnen. Gemotiveerd stapte de Limburgse opnieuw de Amsterdamse zaal in. Maar al vrij snel kreeg ze last van haar enkel. ‘Ik had dezelfde klachten al twee keer eerder aan de binnenkant gehad, maar nu had ik last van de buitenkant’, vertelt ze.

Een MRI, foto’s en een scan toonden allemaal losse botstukjes aan de buitenkant van haar enkel. Vera moest voor derde keer geopereerd worden aan haar enkel. ‘Toen bleek dat ook aan de binnenkant een groot stuk van mijn bot los zat. De artsen hadden niet verwacht dat het zo erg zou zijn. De revalidatie duurde langer dan verwacht.’

Toch leek Vera het NK in juni wel te kunnen halen. In Ahoy wilde ze haar eerste wedstrijd sinds de Spelen weer turnen. Maar een paar weken voor het NK stootte ze haar teen tegen de lage ligger van de brug. De teen bleek gebroken. Pas na het NK kon ze weer turnen. Net op tijd om toch op te bouwen richting de Universiade, de Olympische Spelen voor studenten. Die werden vorige maand in Taiwan gehouden. ‘Ik wilde heel graag meedoen’, zegt Vera.

‘Ik had van Elze (Geurts, zij deed twee jaar geleden ook mee aan dat toernooi, red.) zulke leuke verhalen gehoord. En de Universiade is een teamwedstrijd. Dat sprak me erg aan. Ik ben een teamturnster.

“Ik had beter echt even rust kunnen nemen.”

Het WK dit jaar is individueel. Daar heb ik naar mijn idee niet zo heel veel te zoeken.’ Binnen de Oranje selectie was Vera echter de enige die interesse had in én in aanmerking kwam voor deelname aan de Universiade. Je moet namelijk student

zijn om mee te mogen doen. Reina Beltman zou ook willen, maar was geblesseerd. ‘Elze wilde ook wel weer meedoen en toen hebben we daarna rondgevraagd in de eerste divisie. Zo konden we toch een team vormen’, zegt Vera. Naast Elze en Vera deden Denise Tan, Anne Klein en Vera’s zusje Nadieh mee in Taiwan. Op eigen kosten overigens. Nederland werd vijfde met het team, Vera 15de in de meerkampfinale. ‘De Universiade was een super leuk toernooi om te doen! Je leeft net zoals in Rio in een dorp alleen vond ik het hier een meer ontspannen sfeertje. Over de wedstrijd ben ik voor nu tevreden. Natuurlijk had ik foutjes, maar het was pas weer mijn eerste wedstrijd na Rio en ik heb op dit toernooi mijn eerste

meerkampfinale gehaald.’

De Universiade was de belangrijkste wedstrijd voor Vera dit jaar. Voor haar was het het ideale toernooi om weer in het wedstrijdritme te komen. De studentenspelen markeerden ook het einde van Vera’s tijd in Amsterdam. Inmiddels is ze begonnen in Heerenveen. Daar traint ze samen met Lieke en Sanne Wevers en Céline van Gerner onder Vincent Wevers. Haar studie heeft ze in Groningen opgepakt. Het is niet zo dat Vera bij Turnz niet meer goed kon trainen. Ze heeft het er altijd naar haar zin gehad. Maar inmiddels was ze veruit de oudste in Amsterdam. ‘Ik trainde met allemaal meisjes van 14, 15 jaar. Ik ben 23. Het leeftijdsverschil was zo

groot. Dat vond ik erg lastig. Lieke, Sanne en Céline zijn ongeveer even oud als ik. Dat is fijn.’

Bovendien was Vera ook wel toe aan een nieuwe prikkel. ‘Ik heb mensen om me heen nodig van wie ik geïnspireerd raak. Sanne, Lieke en Céline inspireren mij. Ik heb eind vorig jaar lang getwijfeld of ik door zou gaan. Ik heb daar toen veel met Céline over gepraat. Zij heeft me enorm geholpen en dat doet ze nog steeds. Ze had het allemaal al een keer meegemaakt na Londen en wist precies wat er in mijn omgeving. In deze nieuwe omgeving heb ik heel veel zin om verder te bouwen richting volgende jaren. Uiteindelijk is Tokio 2020 mijn grote doel.’